

ΙΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασί: Π. Φέρμπου, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασί: Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

·Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
·Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
'Ετους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
ωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἡ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀννίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

«Ὅθεν καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ὥραι,
ἐλάλουν οἱ πράκτορες τοῦ πατρός του καὶ
ἐβλέπεν ἀποκαλυπτόμενα πάντα τὰ ἐλα-
τήρια τῆς παγίδος. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε τὰ
πάντα νὰ μάθῃ, καὶ παρατηρήσας τὸν
Φλέρην χαριτολογοῦντα πρὸς τὴν σύννον
καὶ σιωπηλὴν κυρίαν Πουρτοῦ, ἀπεφάσισε
νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχιαϊτάτων τοῦ
θολεροῦ τούτου πνεύματος. Ἐξήγαγε λοι-
πὸν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀργυρῶν σιγα-
ροθήκην καὶ ἀνοίξας αὐτὴν προσήνεγκε
πρὸς τὴν γραμματέα.

— Φαίνεται ὅτι ἤλθετε ἐκ τῆς Ἀμε-
ρικῆς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς παρατηρῶν ἐν
ἀνέσει καὶ θαυμάζων τὰ σιγάρα τῆς Ἀ-
βάνας.

Καὶ ἐκλέξας ἐν, ἐμάσησε σκαιῶς τὸ ἄ-
κρον διὰ τῶν προσθίων ὀδόντων του καὶ
καπνίζων αὐτὸ διὰ πυκνῶν εἰσπνοῶν εἶπε:

— Ἐὰν εἴσθε διὰ τὴν Νεβίλλην πη-
γαίνομεν μαζί.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ καπηλείου προέ-
πεμψεν αὐτοὺς ὁ πελώριος Πουρτοῦς μέ-
χρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Γεώργιος ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἀπέ-
βλεψε πρὸς τὸ ὑψηλὸν δῶμα, ἐφ' οὗ ἐνό-
μισεν ὅτι βλέπει ἀμυδρῶς περιπατοῦσαν
κομφὴν νεάνιδα, καὶ λαθὼν μετ' οἰκειότη-
τος τὸν βραχίονα τοῦ Φλέρην, ἐστηρίχθη
ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀφελείας ὡς ἄνθρωπος αἰ-
σθανόμενος ἐαυτὸν ἐν ἀφαλείᾳ.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν :

— Τώρα ὅπου εἴμεθα μόνοι, εἰπέ μου
περὶ τοῦ Κλαϊρεφόν.

— «ὦ! ἀγαπητέ μου κύριε, αὐτὸς ὁ
εὐλογημένος ὁσημέραι χαντακάνεται...
Αὐτὴν δὲ μάλιστα τὴν ὥραν μόνῃ ἡ κε-
φαλὴ του μένει ἔξω... Καὶ μετ' ὀλίγον
θὰ χαντακωθῇ ὁλόκληρος καὶ δὲν θὰ μείνῃ
ἔχνος. Ὁ μαρκήσιος Κλαϊρεφόν εἶνε γέ-
ρων ξεκουτιασμένος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εἰκο-
σαετίας ἐβασανίσθη περισσότερον διὰ τὰ
καταστραφῇ παρ' ὅσον ἄλλοι βασανίζον-
ται διὰ τὰ πλουτίζουν... Καὶ ἐφ' ὅσον
μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν δι-
πλῶν ἀρότρων αὐτοκινήτων, μετὰ ὅποια
ὁμῶς, σημειώσατε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, καὶ περιστροφί-
κων ἀλωνιστικῶν μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἔ-
καμνον τρίμμα τὸν σίτον, τὸ κακὸν δὲν
ἦτο τόσο πολὺ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν σο-
φίζεται νὰ κατασκευάσῃ ὑδραυλικὴν ἄ-
σβεστον ἀρχίζει λοιπὸν δοκιμὰς εἰς τὰς
τέσσαρας γωνίας τοῦ κτήματός του· κτί-
ζει ἐργαστήριον, καὶ τέλος πάντων ὑπο-
θηκεύει τὰ κτήματά του διὰ τὰ ἐπαρκέσῃ
εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως!... Τὸ
καλλίτερον δι' αὐτόν θὰ ἦτο νὰ πέρῃ κα-
τακέφαλα εἰς τὸ πηγάδι τοῦ Μεγάλου
Πηλωρυχείου, τὸ ὁποῖον ἔχει βάθος ἑκα-
τὸν εἰκοσι μέτρων. Ὁ βλαξ αὐτὸς ἦτο ἄ-
ξιος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχειρήσιν
αὐτὴν, ὅσον ἐγὼ εἶμαι ἄξιος νὰ φυτεύω
λάχανα.

— Καὶ δὲν ἔχει κανένα ἰδικόν του ἄν-
θρωπον νὰ τον πονῇ καὶ νὰ τον συμβου-
λεύῃ καὶ νὰ τον βοηθῇ;

— Θὰ μου εἰπῇτε ἔχει τὸν υἱόν του·
ἀλλ' αὐτός, κύριέ μου, ὁ εὐμορφος καὶ
ζωηρὸς νέος, εἶδατε δὲ πρὸ ὀλίγου πῶς
μεταχειρίζεται ὅταν σκυλιά τοὺς ἀνθρώ-
πους ὅταν τοῦ πταίσουν. Καὶ ποῦ νὰ το
εὕρῃ τὸ μυαλὸ διὰ τὰ φωτίσῃ καὶ τον
πατέρα του, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἔχει διὰ
τὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ἀ! ἂν εἶνε
νὰ κτυπήσῃ κανένα ἀγροικόχοιρον, νὰ δα-
μάσῃ ἵππον ἀδάμαστον, νὰ φάγῃ καὶ νὰ
πίῃ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα καὶ νὰ
πειράζῃ κανένα θηλυκὸ, ἂ! μάλιστα, εἴμ-
πορεῖτε νὰ τον εὑρετε πάντοτε ἔτοιμον
καὶ πρόθυμον. Ἀλλὰ μὴ του εἰπῇτε νὰ
καθίσῃ νὰ σκεφθῇ ἡ νὰ ἐκτελέσῃ καμμίαν
σπουδαίαν ἐργασίαν· δὲν εἶνε ἱκανός. Μίαν
ὥραν νὰ καθίσῃ νὰ ἐργασθῇ, μίαν ὥραν ἂν
του λείψῃ ὁ περίπατος καὶ ἡ διασκέδα-
σις, τετέλεσται, εἶνε χαμένος ἄνθρωπος.
Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τὸν ὁ-
ποῖον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ ἡ οἰκο-
γένειά του ὀλίγην βοήθειαν, διότι δὲν τον
λογαριάζω τὸν βαρῶνον Κροϊμενίλ, ὁ ὁ-
ποῖος ἔρχεται ἔς τὴ χάσι καὶ ἔς τὴ φέξιν νὰ
προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὴν δε-
σποινίδα Ἀντωνίαν.

Ἐνῶ ἐβιάδιζον αἰρνης ὁ Γεώργιος ἀ-
κούσας τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Φλέρην
ἐστάθη, ὡς ἐὰν εἶδε βάραθρον χαῖνον πρὸ
τῶν ποδῶν του. Ὁ χροτὴς αἰφνιδίᾳ ἡ-
πλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ διὰ φω-
νῆς παρηλλαχέμενης ἐτραύλισεν :

— Εἶνε ὁ μνηστὴρ τῆς;

— Μάλιστα, καὶ εἶνε ἀξιόλογος νέος,
εἶνε ἱλαρχος. Δύο ὁλόκληρα ἔτη ἔχει τὴν
υπομονὴν καὶ περιμένει καὶ ἐλπίζει· ἀλλὰ
θαρρῶ, ὅτι θὰ κάμῃ πτερὰ καθὼς ἰδῇ ὅτι
ὁ πενθερός του ἐπῆρε τὸν κατήφορον...

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀναγεν-
νώμενον, ἐπὶ τῇ φρικῶδει ἐλπίδι, ὅτι ἡ
Ἀντωνία ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐγκατα-
λειφθῇ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος τῆς. Εἶδεν ὅτι
καὶ τὸ συμφέρον του καὶ τὸ τοῦ πατρός
του συνεταυτίζοντο ὥστε οὐδὲν ἄλλο ὤ-
φειλε νὰ περιμένῃ ἢ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν
καταστροφὴν τοῦ μαρκησίου. Τότε δὲ ἡ